

Megérkezik a gép, felálllok, és odasétálok az üvegfalhoz, onnan nézem végig, hogyan szállnak ki az utasok, majd utánuk a személyzet.

Egyre közelebb az indulás, már csak 840 perc, és otthon leszek. Alig várom, hogy a Kálvin téren leszállhassak a reptéri buszról, és a nyílt utcán, biztonságban hazahúzhassam a bőröndjeimet.

Ferdinandy György

Szöveggörnyezetem

Kevés írórt ismerek, akinek olyan megbízható kiadója lenne, mint nekem. Talán mert a földgömb túloldalán, tízezer kilométerre élek. Nem szólok bele az elhagyott haza közéletébe. Más szóval, egy kicsit kívülálló vagyok.

2008 óta tucatnyi rövidprózámot adta ki a Magyar Napló. Ilyen hosszú idő alatt barátságok szövődnek. Oláh Jánossal dolgoztam, Szentmártoni Janival. A tartós kapcsolatnak talán ez a gyökere. A magyarázata.

Közben egy pillanatra sem vesztettem el a függetlenségemet. A legválogatosabb folyóiratközlések mellett válogatott írásaim jelentek meg például a debreceni *Picaronán* és a *Tempevölgynél*, Balatonfüreden. Még egy nagy kiadó, a Scholar is megpróbálkozott velem. Nyilván mérsékelt sikerrel járt. Nagy hibám ma is: kivédhetetlen, hogy nem vagyok jelen. [Egy jelentős kiadónk ennek ellenére most tervezi az életmű-sorozat kiadását, amit majd újságíró barátom, Navarrai Mészáros Márton szerkeszt.]

Számomra, trópusi szigetemen, jóleső érzés ez a kapcsolat. Még akkor is, ha a honi elképzelések szerint nem pontosan ott lenne a helyem, a Magyar Napló kiadványai között. [Közismert, hogy otthon szekértáborokra oszlik az irodalmi élet. Én pedig egyik táborhoz sem tartozom.]

*

Van ebben egy gőgös alapállás. Hogy márpedig én kitörtem ebből az európai világból. [Hogy ők számúztak, azt ilyenkor nem szoktam mondani.] Mindegy. Mai szöveggörnyezetemnek, negyven év után, ehhez már kevés köze van.

A Magyar Napló az Írószövetség egyik fóruma. Népnemzeti környezet. Márpedig én is népemhez és nemzetemhez hű betűvető maradtam, itt a kozmopolita vadnyugaton. Még akkor is, ha sok mindenről egészen másképpen gondolkodom.

Hogy milyen társaságban jelennek meg könyveim? Sokáig nem is tudtam róla. Az új kiadványokat csak néhány év óta küldik meg nekem. *En vrac*, így mondanák a franciák. Egyiket a másik után. Nyilván úgy érzik, hogy tízezer kilométerről is hozzájuk, közéjük tartozom. És ez így igaz. A távolságnak ehhez kevés köze van. Camus alig tíz kilométerre halt meg a tanyámtól. Alig néhány héttel első párizsi könyvem megjelenése előtt. Sokáig csak őt olvastam. És vele a korunkbeli francia klasszikusokat.

Akkor már nagy nyugati kiadók adták ki a franciául írt könyveimet. Később egyetemi oktatótársam, Ciro Alegria volt a legkedvesebb szerzőm. Amíg csak García Márquez

be nem tört a sáncaim közé. Közéjük érkeznek most az otthoniak közül azok, akiket egy idő óta a Magyar Napló kiadóvezetője, barátom, Zsiga Kristóf adogat fel nekem.

*

Sajnos későn. Látásom váratlanul és radikálisan tönkrement. Makula degenerációnak – közölték orvosaim – nincsen gyógyszere. Legfeljebb csak késleltetni lehet a folyamatot. Ma már a legjobb esetben is csak napi húsz percet olvasok.

Így aztán nem több, mint baráti kézfogás minden hazulról érkező kötet. Üzenet, hogy nem felejtettek el. Számon tartanak, és fontosnak tartják a véleményemet.

Nagy öröm így is. Minden reggel türelmetlenül várom a postást. A Napló küldeményeit messziről felismerem. Nagy borítékok, gyors címezés, nem elsőbbségi és nem ajánlott. Hol magyarul, hol franciául szerepel rajta a nevem. És hát, hogy mi minden érkezik? Kezdem egy merész próbálkozással: Berta Zsolt regénye, a Moszkva tér fiataljai, 1956 utóélete. Régen olvastam, ma már a címére sem emlékezem. Most kikeresttem: *Kalef*. Bátor nyitás volt, vajon felfigyeltek-e rá az otthoniak?

Most pedig Zsolt új könyve, a *Szomjas Szűz* is megérkezett. Merész húzás ez is. A kitűnő zenész gitárkísérettel elmondott irodalmi szövege. Lassan, lapról-lapra olvasom. Nincsen gitárom, nehezen tudok boldogulni vele.

Oberczián Géza *Hátsó szoba – magántörténetek* című kötete érkezik utána. Pontos leírások két és félszáz sűrű oldalon. Csak sejtem, hogy világunkról az írónak meglehetősen lesújtó véleménye van.

Folytassam? A *Jog és maszk!* A jogtudós Várady Tibor remek humora nagy kiadókat érdemelne, világnyelveken. Végül pedig egy meglepetés: Falusi Márton új versei. Ezt a könyvecskét lapról-lapra olvasom. Az apróbetűs szedés nagyon meglehetősen a dolgomat.

A Magyar Napló kiadványai mind-mind a szerkesztőgárda munkáját dicsérik. Valamennyi hibátlan, izléses kötet. Jól érzem közöttük magam.

